

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 4. septembra 2012 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Jany Serbovej v trestnej veci proti obvinenému **M. B.**, pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 156 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006, o dovolaní obvineného M. B. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 23. novembra 2009, sp. zn. 8To/55/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného M. B. sa **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Prešov z 20. mája 2009, sp. zn. 1T/27/2006 bol obvinený M. B. uznaný za vinného z trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 156 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“) na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe od 17. júna 2005 do 27. júna 2005 v P. v Ústave na výkon väzby napísal list, ktorý bol následne 28. júna 2005 doručený na Krajský súd v Prešove v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1T/21/99, obsahom ktorého sa vyhrážal likvidáciou sudkyne Krajského súdu v Prešove JUDr. E. R., ktorá pod sp. zn. 1T/21/99 rozhodovala v trestnom konaní.

Za to bol odsúdený podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 3 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov nepodmienečne za súčasného zrušenia rozsudku Okresného súdu Svidník z 29. novembra 2006, sp. zn. 1T/91/2006 v spojení s uznesením Okresného súdu Svidník z 18. decembra 2006, sp. zn. 1T/91/2006, a to vo

výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do II. nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. súd pre výkon uloženého trestu obvineného zaradil do III. nápravnovýchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený M. B. odvolanie, ktoré Krajský súd v Košiciach z 23. novembra 2009, sp. zn. 8To/55/2009 zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený dovolanie (14. apríla 2010) na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý toto podanie odstúpil súdu prvého stupňa na ďalší procesný postup. Neskôr okresný súd predložil dovolanie obvineného spolu so spisovým materiálom dovolaciemu súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky (sp. zn. 2Tdo/41/201) po preskúmaní spisového materiálu skonštatoval, že spis bol predložený predčasne, a preto ho vrátil okresnému súdu na ďalší postup.

Okresný súd Prešov potom opatrením z 29. novembra 2011, sp. zn. 1T/27/2006 ustanovil podľa § 373 ods. 1 Tr. por. obvinenému M. B. obhajcu.

Následne proti rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený 24. apríla 2012 dovolanie už prostredníctvom ustanoveného obhajcu, ktoré bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky doručené 9. augusta 2012. V jeho odôvodnení uviedol ako dovolacie dôvody uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/ a písm. g/ Tr. por., z ktorých prvý predpokladá, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, druhý, že vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania a tretí, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom. Dovolateľ v označenom mimoriadnom opravnom prostriedku argumentuje nasledovne:

„Ako obžalovaný poznamenávam, že v prejednávanej veci i napriek tomu, že sa nejednalo o skutkovo zložitú a náročnú vec (obžaloba prokurátora bola súdu podaná 10.4.2006, samotné prejednanie veci pred súdom trvalo viac ako tri a pol roka, pričom v priebehu celého súdneho procesu došlo k viacerým a opakovaným procesným pochybeniam súdu, ako aj porušovanie práv obhajoby na spravodlivý proces u obžalovaného.)

Ja, obžalovaný, som v priebehu celého konania na svoju obhajobu sústavne uvádzal, že zo skutku sa necítim byť vinný, že tento je voči mne vykonštruovaný, no súd I. stupňa i napriek tomu uznal ma za vinného zo žalovaného skutku, a to na základe jediného dôkazu a to listu, ktorý mal byť doručený Krajskému súdu v Prešove, pričom súdy z objektívneho hľadiska nezistovali kto tento list skutočne písal a uspokojili sa iba so svedeckou výpoveďou JUDr. E. R., ktorá sa vyjadrila, že bol som to práve ja, pretože pozná moje písmo.

Za takéhoto stavu za účelom preverenia obhajoby obžalovaného bolo potrebné podľa môjho názoru zo strany orgánov činných v trestnom konaní už v prípravnom konaní nariadiť znalecké dokazovanie znalcom grafológom, ktorý by sa v závere svojho znaleckého posudku mohol vyjadriť, ktorá konkrétna osoba bola pisateľom spomínaného listu.

Keďže orgány a ani všeobecné súdy takto nepostupovali, ich rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Všeobecné súdy nerozhodli ani o mnou vznesenej námietke proti obhajcovi, voči ktorému som spolu aj proti sudcovi a prokurátorovi vzniesol „trestné oznámenie“ (mal na mysli námietku zaujatosti) a to preto, že nebol som spokojný so samotným uskutočňovaním obhajoby zo strany obhajcu, a preto som žiadal o ustanovenie iného obhajcu z radov advokátov, k čomu však nedošlo a súd I. stupňa ani o takejto mojej požiadavke nerozhodol.

V dôsledku porušenia aj tejto povinnosti, ktorú je potrebné považovať za porušenie práva na obhajobu došlo aj k porušeniu čistoty súdneho konania a práva obžalovaného na spravodlivý súdny proces.

Záverom je potrebné poukázať, že na základe vznesenej námietky zaujatosti sudcov Krajského súdu v Prešove ako súdu odvolacieho, Najvyšší súd SR uznesením z 26. 3. 2008, sp. zn. 4Ndt/2/2008 odňal trestnú vec obž. M. B., vedenú pod sp. zn. 6To/12/2008 a vec na ďalšie konanie a rozhodnutie prikázal Krajskému súdu v Košiciach.“

Z uvedených dôvodov obvinený M. B. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1, 2 Tr. por. vyslovil, že napadnutým uznesením Krajského súdu v Košiciach z 23. novembra 2009, sp. zn. 8To/55/2009 a rozsudkom Okresného súdu

Prešov z 20. mája 2009, sp. zn. 1T/27/2006 bol porušený zákon a aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach a rozsudok Okresného súdu Prešov a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Košiciach, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

Okresná prokuratúra Prešov vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že v danom prípade nie sú splnené zákonné dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1, 2 Tr. por., a preto navrhla dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, resp. zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné, bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. po tom, čo využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Tr. por.), že boli splnené aj zákonné podmienky uvedené v § 370 ods. 1, 3, § 373 ods. 1 a v § 374 ods. 1, 2, 3 Tr. por. Dovolací súd zároveň ale zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí pre nesplnenie dôvodov dovolania (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.:

Keďže dôvody dovolania je treba chápať materiálne a nestačí na ne len formálne poukázať v podanom dovolaní, aby sa tým vyhovel ustanoveniu § 374 Tr. por., je potrebné hneď na začiatku uviesť, že obvinený v dovolaní neoznačuje ani jeden dôkaz, ktorý by mal byť vykonaný súdom nezákonným spôsobom. Pokiaľ namieta nevykonanie dôkazu (nepribratie do konania znalca – grafológa), tu treba zdôrazniť, že dôkaz, ktorý nebol súdom vykonaný, nie je dôvodom, ktorý by mohol byť identický s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. Tento dôvod predpokladá, že rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré v skutočnosti aj boli vykonané, ale nie zákonným spôsobom.

Pokiaľ ide o vyššie spomenuté nevykonanie dôkazu, je treba uviesť, že sám obvinený počas celého trestného konania ani vykonanie tohto dôkazu nenavrhol, pred vynesím rozsudkov nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania (č.l. 125, hlavné pojednávanie konané 18. decembra 2007, č.l. 159, hlavné pojednávanie konané 23. júla 2008, č.l. 217, hlavné pojednávanie konané 20. mája 2009) a navyše sám na verejnom zasadnutí

odvolaciemu súdu uviedol, že tento list napísal preto, lebo poškodená nezákonne rozhodla v konaní sp. zn. 1T/21/99.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.:

Tento dovolací dôvod bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod. Po preštudovaní spisového materiálu je zrejmé, že obvinený sa mohol počas celého súdneho konania vyjadrovať ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu a plne užívať svojich procesných práv zaručených mu Trestným poriadkom.

Okresný súd sa počas celého trestného konania dôsledne vysporiadaval i s námietkami obvineného smerujúcimi k oslobodeniu ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovania. Obvinený bez akýchkoľvek podkladov tvrdil niekoľkokrát súdu, že si obhajcu sám zvolil, na čo ani jeden z takto označených obhajcov jeho obhajobu neprijal. Preto okresný súd naposledy opatrením zo 7. septembra 2007 ustanovil obvinenému obhajcu JUDr. J. L., ktorého pred vynesením „posledného“ rozsudku namietal obvinený s tým, že ho „odvoláva“, avšak bez udania akéhokoľvek dôvodu. Preto predseda senátu správne postupoval, keď neoslobodil ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovania, keďže sám obhajca JUDr. J. L. na hlavnom pojednávaní 20. mája 2009 (č.l. 216) uviedol, že neexistujú žiadne dôvody, pre ktoré by nemohol v tejto trestnej veci naďalej zastupovať obvineného a pokračoval ďalej v hlavnom pojednávaní.

Za tejto situácie ani dovolací súd nezistil žiaden zákonný dôvod na oslobodenie ustanoveného obhajcu od povinnosti obhajovania podľa § 43 ods. 1 Tr. por. a pre ustanovenie nového obhajcu obvinenému, t.j. nezistil, že by došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

K dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por.:

Pokiaľ ide o naposledy uvedený dovolací dôvod, tento nie je zjavne splnený. Obvinený ako dovolateľ v čase vznosenia námietky zaujatosti, ale ani v dôvodoch dovolania neuviedol vôbec žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné podradiť pod niektorý z dôvodov vylúčenia orgánov činných v trestnom konaní, súdu a iných osôb, taxatívne vymenovaných v ustanovení

§ 31 Tr. por. Ak by mal byť naplnený tento dovolací dôvod, musel by v tejto veci konať prokurátor alebo sudca (dovolateľ označuje len tieto osoby za zaujaté), ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania. Takáto skutočnosť ale v posudzovanom prípade nenastala. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu nemá svoje opodstatnenie, pretože prokurátor JUDr. P. D. prítomný na hlavnom pojednávaní konanom na Okresnom súde Prešov 23. júla 2008 (kde obvinený namietol i jeho zaujatosť), sa ďalšieho hlavného pojednávania (po zrušení rozsudku Okresného súdu Prešov z 23. júla 2008, sp. zn. 1T/27/2006 a to uznesením Krajského súdu v Košiciach z 18. novembra 2008, sp. zn. 8To/96/2008) konaného 20. mája 2009 nezúčastnil (č.l. 158, 215). Ďalej podľa názoru dovolacieho súdu bolo i o námietke zaujatosti obvineného, ktorú vzniesol proti konajúcemu samosudcovi JUDr. B. T. rozhodnuté v súlade so zákonom a stavom veci. Ani dovolací súd nezistil žiaden zákonný dôvod na jeho vylúčenie v danej trestnej veci v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku.

So zreteľom na to, že neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/ a písm. g/ Tr. por., dovolací súd musel dovolanie obvineného M. B. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 4. septembra 2012

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v.r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková